

Сряда, 5 май 2010 г.

Правомощия за законодателно делегиране

P7_TA(2010)0127

Резолюция на Европейския парламент от 5 май 2010 г. относно правото на делегиране на законодателни правомощия (2010/2021(INI))

(2011/С 81 Е/02)

Европейският парламент,

- като взе предвид член 290 от Договора за функционирането на Европейския съюз („ДФЕС“),
  - като взе предвид своята резолюция от 23 септември 2008 г., съдържаща препоръки към Комисията относно привиждане на правните актове в съответствие с новото решение за комитология ⁽¹⁾,
  - като взе предвид своята резолюция от 7 май 2009 г. относно новата роля и отговорности на Европейския парламент съгласно Договора от Лисабон ⁽²⁾,
  - като взе предвид своята позиция от 24 ноември 2009 г. относно предложението за регламент на Европейския парламент и Съвета за адаптиране към Решение 1999/468/ЕО на Съвета, на някои актове, които подлежат на процедурата, посочена в член 251 от Договора, по отношение на процедурата по регулиране с контрол – Адаптиране към процедурата по регулиране с контрол – част пета ⁽³⁾,
  - като взе предвид съобщението на Комисията от 9 декември 2009 г. относно прилагане на член 290 от Договора за функционирането на Европейския съюз (СОМ(2009)0673),
  - като взе предвид писмото от 29 януари 2010 г. на председателя на Европейския парламент до председателя на Европейската комисия относно членове 290 и 291 ДФЕС,
  - като взе предвид член 48 от своя правилник,
  - като взе предвид доклада на Комисията по правни въпроси и становището на Комисията по икономически и парични въпроси, както и становището на Комисията по околна среда, обществено здраве и безопасност на храните (А7-0110/2010),
- А. като има предвид, че Договорът от Лисабон утвърждава законодателните правомощия и въвежда йерархия на нормите в правния режим на Съюза, като по този начин укрепва демократичния характер на Съюза и рационализира неговия правов ред; като има предвид, че Договорът от Лисабон въвежда новата концепция за законодателен акт, с широки последици;
- Б. като има предвид, че един от елементите на законодателните правомощия е възможността, предвидена в член 290 на ДФЕС, законодателят в законодателен акт (по-нататък „основният акт“) да делегира на Комисията част от своите собствени правомощия;
- В. като има предвид, че делегирането е деликатна операция, при която на Комисията се възлага да упражнява правомощия, които са присъщи на ролята на законодателя; като има предвид, че следователно отправната точка при разглеждане на въпроса с делегирането трябва винаги да бъде свободата на законодателя;

⁽¹⁾ ОВ С 8 Е, 14.1.2010 г., стр. 22.

⁽²⁾ Приети текстове, P6_TA(2009)0373.

⁽³⁾ Приети текстове, P7_TA(2009)0083.

Сряда, 5 май 2010 г.

- Г. като има предвид, че делегираните правомощия могат да се състоят единствено в допълнение или изменение на части от законодателен акт, които законодателят счита за несъществени; като има предвид, че така приетите от Комисията делегирани актове ще бъдат незаконодателни актове от общ характер; като има предвид, че основният акт трябва да определя изрично целта, съдържанието, обхвата и продължителността на делегирането и трябва да определя изрично условията, при които се осъществява делегирането;
- Д. като има предвид, че делегираните актове ще имат значително въздействие в много области; като има предвид, че следователно е от първостепенно значение, особено по отношение на делегираните актове, те да бъдат разработвани и по тях да се вземат решения по изцяло прозрачен начин, който на практика дава възможност на съзаконодателите да контролират по демократичен начин упражняването на правомощията, делегирани на Комисията, включително, когато е необходимо, чрез публичен дебат в Парламента;
- Е. като има предвид, че Парламентът следва да има равностойни с тези на Съвета права във всички аспекти на делегирането на законодателни правомощия;
- Ж. като има предвид, че процедурата „Lamfalussy“ проправи пътя за настоящия механизъм на делегиране при пълен контрол от страна на законодателя; като има предвид, че Декларация 39 на Конференцията на представителите на правителствата на държавите-членки от 23 юли 2007 г., приложена към Договора от Лисабон признава специалния характер на областта на финансовите услуги; и като има предвид, че новият режим за делегирани актове по никакъв начин не може да постави под въпрос съществуващите правомощия на Парламента в тази област, по-специално относно ранното предаване на документи и информация;
- З. като има предвид, че делегирането може да бъде разглеждано като инструмент за по-добро законотворчество, целта на който е да гарантира, че законодателството може едновременно да остане просто и да бъде допълвано и осъвременявано, без да е необходимо да се прибегва до многократни законодателни процедури, като също така се дава възможност на законодателя да запази своите основни правомощия и отговорност;
- И. като има предвид, че за разлика от подхода, възприет в член 291 ДФЕС относно мерките за изпълнение, член 290 ДФЕС не съдържа правно основание за приемането на хоризонтален акт, определящ правилата и основните принципи, приложими за делегирането на правомощия; като има предвид, че следователно тези условия трябва да бъдат определени във всеки основен акт;
- Й. като има предвид, че Комисията се отчита пред Парламента; като има предвид, че членът на Комисията, отговарящ за междуинституционалните отношения и администрацията, на своето изслушване на 18 януари 2010 г. пред Комисията по конституционни въпроси пое ангажимент да работи в много тясно сътрудничество с Парламента, за да гарантира, че Комисията упражнява своите делегирани правомощия по начин, който удовлетворява Парламента;

Елементи, които трябва да бъдат дефинирани в основния акт

1. Счита, че целите, съдържанието, обхватът и продължителността на делегирането съгласно член 290 ДФЕС трябва да бъдат изрично и прецизно определени във всеки основен акт;
2. Подчертава, че член 290 ДФЕС дава на законодателя свободата да избере механизма (механизмите) за контрол, които да прилага; счита, че двата примера, изброени в член 290, параграф 2, възражението и оттеглянето, са само за илюстрация, така че е възможно подлагането на делегирането на правомощия и на други способи за контрол като изричното одобрение от страна на Парламента и Съвета на всеки отделен делегиран акт или възможността за отменяне на отделни делегирани актове, които вече са в сила;
3. Счита, обаче, че двата примера за евентуални условия, посочени в член 290, параграф 2 ДФЕС, възражението и оттеглянето, могат да бъдат разглеждани като най-обичайните начини за контрол над използването на делегираните правомощия от страна на Комисията, и следва да бъдат включени във всеки основен акт;

Сряда, 5 май 2010 г.

4. Счита, че механизмите за контрол, определени от законодателя, трябва да съблюдават някои основни принципи на правото на Съюза и че, в частност, те трябва:

- да бъдат прости и лесно разбираеми,
- да охраняват правната сигурност,
- да дават на Комисията възможност да упражнява делегираните правомощия ефективно, както и
- да дава на законодателя възможността правилно да наблюдава упражняването на делегираните правомощия;

5. Счита, че упражняването на правото на възражение от страна на Парламента по необходимост се обуславя от неговата роля и места на работа; счита, че не е оправдано фиксирането на срок за възражение, приложим към всички правни актове, и че този срок следва да бъде определят поотделно за всеки отделен случай във всеки основен акт, като взема предвид комплексния характер на въпросите, и трябва да бъде достатъчен, за да позволи ефективен контрол на делегирането, без ненужно да се забавя влизането в сила на безспорните делегирани актове;

6. Счита, че процедура по спешност, предвидена в основния акт, следва да бъде предвидена само за изключителни случаи, например при въпроси, отнасящи се до сигурността, общественото здраве или хуманитарни кризи;

7. Вярва обаче, че в преобладаващия брой ситуации, изискващи бързо приемане на делегирани актове, по искане на Комисията в надлежно обосновани случаи ще може да се прилага гъвкава процедура за ранен отказ от възражение от страна на Парламента и Съвета;

8. Заявява, че делегирането може да бъде безсрочно, като се вземе предвид факта, че то може да бъде отменено по всяко време; счита, обаче, че делегирането с определен срок би могло да предвижда възможност за периодичното му подновяване вследствие на изрично искане на Комисията; счита, че делегирането може да бъде подновено единствено ако нито Парламентът, нито Съветът изразят възражения в рамките на определен срок;

9. Категорично отхвърля включването в основните актове на разпоредби, налагащи на законодателя допълнителни задължения над и извън тези, които вече се съдържат в член 290 ДФЕС;

Практически мерки

10. Счита, че определени практически мерки от хоризонтален характер могат да бъдат координирани по-добре в разбирателство с другите институции, което би могло да приеме формата на междуинституционално споразумение, включващо наред с другото:

- консултации при подготовката и съставянето на делегирани актове,
- взаимен обмен на информация, по-специално в случай на оттегляне,
- споразумения за предаване на документи,
- минимални срокове за изразяване на възражения от страна на Парламента и Съвета;
- изчисляване на сроковете,
- публикуването на актовете в Официален вестник на различни етапи от процедурата;

Сряда, 5 май 2010 г.

11. Подчертава, че при подготовката и съставянето на делегирани актове Комисията трябва:
- да осигури ранно и непрекъснато предаване на информация и съответни документи на съответните комисии на Парламента, включително последващите проекти за делегирани актове и всички получени отзиви по него; за тази цел би могъл да се използва настоящият регистър за комитология като модел за подобрен цифров информационен регистър в бъдеще,
  - да предоставя на Парламента достъп до съответните подготвителни срещи, размени на мнения и консултации;
12. Счита, че обменът на информация преди оттегляне следва да се осъществява в дух на прозрачност, любезност и лоялно сътрудничество между засегнатите институции, като по този начин се гарантира, че всички институции своевременно и подробно са уведомени относно възможността за оттегляне; все пак счита за излишно и объркващо въвеждането на специално задължение, изискващо в основните актове да се посочат мотивите за приемането на дадени правни актове, което е в допълнение към общото изискване, предвидено в член 296 ДФЕС и приложимо за всички правни актове;
13. Предлага в евентуално бъдещо споразумение да бъде фиксиран минимален срок за изразяване на възражение, като трябва да стане ясно, че той не трябва да бъде възприеман като усмирителна риза, а по-скоро като минимумът, под който демократичният контрол от страна на Парламента би станал безпредметен; счита, че минималният срок за възражение следва да бъде два месеца, с възможност да бъде удължен с два допълнителни месеца по инициатива на Парламента или на Съвета; подчертава обаче, че срокът за възражение следва да зависи от естеството на делегирания акт;
14. Настоява, в контекста на едно бъдещо споразумение, че различните срокове за контрол на делегираните актове трябва да текат едва от момента на предаването на текста на всички езици от страна на Комисията и трябва да вземат предвид по подходящ начин времето за парламентарна ваканция и периодите на избори;
15. Подчертава, в контекста на едно бъдещо споразумение, че делегираните актове, които са обект на право на възражение, могат да бъдат публикувани в Официален вестник и следователно да влязат в сила едва след изтичане на срока за възражение, освен ако не е заявен ранен отказ от възражение; счита за излишно изричното споменаване във всеки основен акт на задължението на Парламента и Съвета да публикуват своите решения, взети при осъществяване на контрол над упражняването на делегираните правомощия от страна на Комисията;

Заключителни забележки

16. Призовава всички свои комисии да обменят и редовно да актуализират най-добрите практики и да създадат механизъм, чрез който да се гарантира, че практиката на Парламента по член 290 ДФЕС е възможно най-последователна, подчертава необходимостта всяка парламентарна комисия да организира своята дейност по начин, който съответства на специфичното ѝ естество и натрупаните познания и опит;
17. Изисква от администрацията на Парламента да преразпредели (без това да се отразява на бюджета) необходимите позиции, с цел да осигури съответна подкрепа при изпълнение на задачите съгласно член 290 ДФЕС; призовава за институционален подход към оценяване на административните структури и човешките ресурси, които са в наличност за разработване на делегирана компетентност;
18. Настоятелно призовава Комисията приоритетно да представи законодателните предложения, необходими за адаптиране на правото на ЕС към разпоредбите на членове 290 и 291 ДФЕС; по отношение на член 290 ДФЕС счита, че това привеждане в съответствие не следва да бъде ограничено само до онези мерки, които преди са попадали в процедурата по регулиране с контрол, но следва да обхваща всички подходящи мерки от общ характер, независимо от процедурата на вземане на решения или процедурата по комитология, които са били приложими за тях преди влизане в сила на Договора от Лисабон;

Сряда, 5 май 2010 г.

19. Настоява, че е от първостепенна важност да се адаптира правото на Съюза в областите, по отношение на които преди влизането в сила на Договора от Лисабон не се е прилагала процедурата за съвместно вземане на решение; настоява в тази връзка за индивидуален преглед на случаите, по начин, който да гарантира, че, по-специално, всички съответни мерки от общ характер, които досега са приемани в рамките на членове 4 и 5 от Решение на Съвета 1999/468/ЕО от 28 юни 1999 г. за установяване на условията и реда за упражняване на изпълнителните правомощия, предоставени на Комисията ⁽¹⁾, се определят като делегирани актове;

20. Счита, че с оглед пълното запазване на прерогативите на законодателя следва да се отдели специално внимание на съответното прилагане на членове 290 и 291 ДФЕС и на практическите последствия от прилагането на единия или другия от двата члена, във връзка с горепосоченото адаптиране и при разглеждането на други предложения в рамките на обикновената законодателна процедура; настоява съзакондателите да имат правомощия да вземат решения дали въпроси, които вече са одобрени съгласно процедурата по регулиране с контрол, могат да се одобряват или съгласно член 290 ДФЕС, или съгласно обикновената законодателна процедура;

*

* *

21. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета и на Комисията.

⁽¹⁾ ОВ L 184, 17.7.1999 г., стр. 23.

Стратегически цели и препоръки за политиката на ЕС в областта на морския транспорт до 2018 г.

P7_TA(2010)0128

Резолюция на Европейския парламент от 5 май 2010 г. относно стратегически цели и препоръки за политиката на ЕС в областта на морския транспорт до 2018 г. (2009/2095(INI))

(2011/С 81 Е/03)

Европейският парламент,

- като взе предвид съобщението на Комисията от 21 януари 2009 г., озаглавено „Стратегически цели и препоръки за политиката на ЕС в областта на морския транспорт до 2018 г.“ (COM(2009)0008) („Съобщение относно политиката на ЕС в областта на морския транспорт до 2018 г.“),
- като взе предвид съобщението на Комисията от 10 октомври 2007 г., озаглавено „Интегрирана морска политика за Европейския съюз“ (COM(2007)0575),
- като взе предвид член 48 от своя правилник,
- като взе предвид доклада на комисията по транспорт и туризъм (A7-0114/2010),
- A. като има предвид, че европейските собственици на кораби имат значителен принос в европейската икономика, но трябва да се конкурират в една глобална среда;
- B. като има предвид, че структурните и интегрираните мерки за запазване жизнеността и развитие на морския транспорт в Европа са важни и следва да позволят увеличаване на конкурентоспособността на морския транспорт и свързаните с него сектори посредством интегриране на изискванията за устойчиво развитие и лоялна конкуренция;